

Στό περασμένο σημείωμα εξέτασαμε τὰ ἐμπόδια, πού μπαίνουν στό δρόμο μας καί δέν μᾶς ἀφίνουν νά γίνουμε ἀφοβοί. Σέ ἄλλα προηγούμενα σημειώματα εἶδαμε ἐπίσης μερικά ἀπ' τὰ μέσα πού βοηθοῦν, γιά νάποκτήσουμε ἀφοβία. Ἐνα ἀπ' αὐτά, ἄς τό ἐπαναλάβουμε καί ἄς μή τό ξεχνοῦμε ποτέ, ἦταν ἡ ἀπόφασή μας γιά νά ὑποστοῦμε καί μεγάλες καί μικρές θυσίες. "Λέγω δέ ὑμῖν τοῖς φίλοις μου" μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτενόντων τό σῶμα, καί μετὰ ταῦτα μή ἐχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι", εἶπε ὁ Κύριός μας στούς μαθητές Του. Κάποιος ἄλλος πρόσθεσε πῶς δέν ὑπάρχει στόν κόσμον πιά φόβερὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ ἐκεῖνον πού δέν φοβᾶται τόν θάνατον.

Σήμερα, τελειώνοντας τὴν ὅλη σειρά, τῆ σχετικῆ μέ τὴν ἀφοβία, ἄς ἐξετάσωμε καί κάτι ἀκόμη, πού θά μᾶς βοηθήσῃ νά γίνουμε πραγματικά ἀφοβοί: Πρόκειται γιά τὴν πεποίθηση, ὅτι, ἀκολουθώντας τόν δρόμον τοῦ Θεοῦ θά βγοῦμε στό τέλος, ἐν πάσῃ περιπτώσει, κερδισμένοι. Μπορεῖ νά δυσκολευθοῦμε στόν δρόμον αὐτό, μπορεῖ σέ μερικές περιπτώσεις νά βάλῃ ἐμπόδια καί ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας. Τό πιθανώτερον ὅμως εἶναι, πῶς θά ἔχουμε ν' ἀντικρύσωμε τὴν ἀντίδραση καί ἴσως καί τὴν ἐχθρότητα πολλῶν. Στό τέλος, ὅμως, θά νικήσωμε. Οἱ προσπάθειές μας δέν εἶναι δυνατόν νά ἦνε χαμένες.

Πόσο βοηθεῖται γενικά ὁποῖος καταβάλλει μιὰ ὁποιαδήποτε προσπάθεια, ὅταν ξέρει πῶς οἱ κόποι του δέν θά πᾶνε χαμένοι, τό γνωρίζουμε ὅλοι μας. Εἶναι ὅπως, ὅταν ὁ κουρασμένος ὁδοιπόρος ἰδῇ, ὅτι δέν εἶναι μακριά ἀπὸ τό τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του. Ὅσοδήποτε κατάκοπος καί ἂν εἶναι, μόλις βεβαιωθῇ ὅτι δέν πρόκειται νά περάσῃ τὴ νύκτα του στό παγερό ὑπαιθρον, ἀμέσως πέρνει δύναμη καί σ' ἂν καινούργιος, ἄλλος ἄνθρωπος προχωρεῖ καί τό ὑπόλοιπον κομμάτι τῆς κορείας του. Ἡ βεβαιότης, ὅτι ἔφθασε στό τέρμα, θαρρεῖ καί τοῦ δίνει φτερά.

Γι' αὐτό καί στίς μάχες, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκεῖνοι πού ἐμπνέουν στούς ἄνδρες τους τὴν πεποίθηση στή νίκη εἶναι πάντα στεφανωμένοι μέ τὴν δάφνη τοῦ θριαμβοῦ.

Ὁ Κύριός μας, ὡς Παντογνώστης, ἐγνώριζε βέβαια τὴν ἔκβαση τῆς μάχης πού ἔδινε καί τόν τελικὸν θριαμβὸν Του. Δέν εἶχε ἔμπροσθέν του καμμιὰ ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐνίσχυση. Προσπαθοῦσε, ὅμως, νά τὴν μεταδώσῃ καί στούς Μαθητάς Του. Οἱ παραβολές Του γιά τὴ δύναμη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τί ἄλλα κάνουν, παρά νά ἐμπνεύσουν τὴν βεβαιότητα γιά τὴν τελικὴν ἐπικράτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ; Ἐπίσης, σέ πολλές ἄλλες περιστάσεις ὁ Κύριος δέν παραλείπει νά διδάξῃ τοὺς Μαθητάς Του, ὅτι, ὅπωςδήποτε καί νά ἔλθουν τὰ πράγματα, στή μεγάλη αὐτὴ μάχη, ὁ νικητὴς θά εἶναι Ἐκεῖνος.

Τὴν πεποίθησιν αὐτὴ τὴν ἀπέκτησαν πραγματικά οἱ Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου καί τὴν μετέδωκαν καί στούς ἄλλους Χριστιανούς. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, γράφοντας πρὸς τοὺς Χριστιανούς, λέει: " Καί ποῖός μπορεῖ νά σᾶς κἀνῆ κακό, εἰάν μιμῆσθε τό καλό; Ἀλλά καί ἂν ὑπέρετε κάτι, γιατί ἀκολουθεῖτε τό δρόμον τοῦ Θεοῦ, εἴσθε μακάριοι". Μακάριοι, τὴ στιγμή πού θά ὑποφέρομε; Μάλιστα, λέει ὁ μέγας Ἀπόστολος. Γιατί γνωρίζει, πῶς ὅπωςδήποτε καί νά ἔλθουν τὰ πράγματα, θά εἴμαστε μέ τὴν παράταξιν τῶν νικητῶν

Τὴν ἴδια πεποίθησιν εἶχαν καί ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς πίστεώς μας, καί γι' αὐτό μέ χαρὰ ἀντιμετώπιζαν ὄχι ἀπλῶς δυσκολίες καί ἀντιδράσεις, ἀλλά τὰ φρικτώτερα μαρτύρια. Τὴν ἴδια τέλος πεποίθησιν εἶχαν καί ὅλοι οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ μας καί προχωροῦσαν ἐμπρός ἀτόπητοι.

Στό βάθος ὅμως τῆς ψυχῆς τους τί ὑπῆρχε; Ποῦ ἰσθῆριζαν αὐτὴ τὴν πεποίθησιν; Στὴν Πίστη πρὸς τόν Θεόν. Γι' αὐτό, στό τέλος-τέλος, τό καλύτερον βοήθημα γιά νά γίνουμε ἀφοβοί εἶναι νά αὐξήσωμε τὴν πίστη μας.